

הבית היהודי – משכן לשכינה

משה רבנו היה בבחינת **תורה**. הוא הוריד את התורה לעם ולימדה, ואהרון הכהן בחינת **תפילה** – **עבודת המקדש**. ושני צמדים אלו מבהירים לנו את חלוקת התפקידים בין איש לאשתו. האיש הוא בחינת משה, הוא המביא את התורה הביתה, ואישה היא בחינת **אהרון** – **עבודת המקדש!**

בית יהודי הוא בית מקדש! במקדש צריך כהן גדול, המקדש ידיו ורגליו ועובד!

בית המקדש היה הד ממשכנם של אברהם ושרה, שבו הנר דלק מערב שבת לערב שבת (מנורה), ברכה שרויה בעיסה (שולחן ולחם הפנים), וענן קשור מעל האוהל (קדושה). האישה – תפקידה **להעלות את הקדושה שבדומם**. היא מספיגה את קורות הבית באווירת צניעות, במילות ברכה, באדי ביכול לשבת וחג. היא מכבדת את בית מקדש מעט בנקיות. היא מעמידה על השולחן את לחם הפנים. מסייעת לתקן את ניצוצות הקדושה שבמאכלים.

המנורה – היא **ארון הספרים** הזוכה למקומו המכובד בבית, וכל ספר הוא נכס! גם אם לא מעיינים בו, עצם הצבת ארון הספרים במקום מרכזי, זו הדלקת אש אהבה לכל קדוש ויקר.

מזבח – כשאישה צנועה בתוך ביתה, היא מכפרת כמזבח. כל פיסת צניעות – מזריחה טהרה בעולם. כל אישה שדמותה אומרת כבוד יהודי – מעלה באוויר העולם הערכה לטוב ולישר בעיני ד'. כל דמות צנועה משפיעה בלי אומר ודברים על כל הסובבים אותה: כך צריך להיראות! הנה גאוה יהודית, הנה מדים של עובדי ד'!

והצניעות – מערכות רבות לה. יש צניעות בחוץ – איך מדברים, עם מי מדברים, איך לבושים, איך הולכים ולאן. ויש צניעות בבית – זכתה קמחית לשבעה בנים כהנים גדולים, משום שלא ראו קורות ביתה שערות ראשה. ומי שלא מתבייש בפני עצמו, לא יתבייש מאחרים.

צניעות היא קניין הנפש, היא עדינות ואיכות, והיא נמדדת דווקא בבית, בברירת מילים נקיות, באהבה לשבת בירכתיים, במסר הנמסר בשתיקה מרנינה.

ויש צניעות במחשבה, שאין זר שוזפה. איפה נמצאת המחשבה? רוצה להשיג ארמונות נכר? מתגעגעת לדשא של שכן? מבכה את מה שאולי יכול היה להיות מושג?

את עומדת לבשל ארוחה, לזבוח זבח הראוי לעלות על השולחן אשר לפני ד'. המטבח מוכשר להכניס אל תוכו את ברכת ד', ואת נוטלת ידיים, ככהן בכיור המקדש, ופונה למלאכת הקודש מתוך תפילה, שהאוכל יערב לחיכם של בני הבית.

רצפות הבית הם מקפצה לגדלות בעבודת ד'! בעת הכנת הארוחה – את מתדבקת בדרכי ד'! מה הוא "נותן לחם לכל בשר", אף את עמלה להכין מטעמים לבני ביתך. בערב שבת – עמלה וטורחת את לקראת יום העדות בין ד' ועמו, את אופה לרצון ד', עורכת שולחן לכבד מאמרו. אם מבשלים ומנקים, כי אוהבים אוכל ואוהבים ניקיון, הרי פעולות אלה נעשות "הבל הבלים", ובמעט מחשבה ניתן לרומם אותן לשיאים.

אישה בביתה – היא הכהן הגדול בבית המקדש! כל מעשיה הם מקשה זהב טהור! נשים רבות יש בעולם: אינדיאניות, כושיות, אסקימוסיות, וכולן מבשלות, מכבסות ומנקות, אך **רק האישה היהודייה זוכה לרונד רוחני בכל מעשה ופעולה**.

כל מלאכה בבית היא תורה! כל מעשה הוא עבודת המקדש! והכל ריח ניחוח לד'.

עבודות הבית, כשנעשות מתוך הכרה בגדולתן, מביאות את האישה להיות במהותה אהרון הכהן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, כי בעבודתה היא מגיעה לשלמות. השלמות קורנת ממנה, והיא זרקור ומגדלור שרבים באים להתחמם לאורו, ללכת בחסותו, והם טועמים ורואים כי טוב ד'!

(מתוך "שלוה בארמונותיך" / ש' סיימון, על פי דברי הרב פינקוס זצ"ל)